

Arrest

nr. 173 909 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad, Irak. In 2006 raakte u gewond bij een bomexplosie die gericht was tegen een gebouw dat eigendom was van uw ooms, die destijds voor de Amerikanen hadden gewerkt. Zij vertrokken hierna naar de Verenigde Staten. De laatste jaren werkte u als technicus aan een elektriciteitsgenerator in de wijk Abdul Mahsin in Kadhimiyah, Bagdad. U woonde in een caravan naast de generator die u moest bedienen en onderhouden. Daarom stonden uw contactgegevens vermeld op de generator. Eind juli 2015 werd u opgebeld door een meisje dat zei dat ze N. (...) heette. Gedurende één week hadden jullie telefonisch contact. Toen u te kennen gaf dat u geen contact meer wilde omdat jullie niet afspraken, zei het meisje dat ze niet N. (...) heette maar wel S. (...), en dat ze in het huis tegenover de generator woonde. De dag

nadien hebt u gezegd dat u haar persoonlijk wilde zien, waarop jullie elkaar zagen voor haar huis. Drie dagen later spraken jullie 's nachts af in uw caravan. Dit deden jullie nog eens een dag nadien. Enkele dagen later waren jullie 's nachts aan het praten aan de telefoon toen u hoorde dat iemand S. (...) betrapte. U beseftte de ernst van de situatie en verliet onmiddellijk uw caravan. De ochtend nadien, het was toen 3 augustus, werd u door iemand van de familie van S. (...) opgebeld. Deze persoon bedreigde u. U was ondertussen naar een vriend gegaan. U legde hem uw probleem uit waarop hij u aanraaide om het land te verlaten. U vertrok op 6 augustus 2015 vanuit Najaf met het vliegtuig naar Amman, van waar u verder reisde naar Turkije. Daar vond u een smokkelaar die u hielp met de oversteek naar Griekenland. Op het eiland Mitilini bood u zich aan bij de autoriteiten, waarna u naar het vasteland doorreisde. Van daaruit reisde u clandestien naar België, waar u aankwam op 21 augustus 2015 en dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart (met ook een kopie van uw oude identiteitskaart), rijbewijs, kieskaart, nationaliteitsbewijs (eveneens met een kopie van het oude nationaliteitsbewijs), een document in verband met de voogdij van uw oom over u, kopieën van verschillende documenten van uw moeder (huwelijksakte, rantsoenkaart, identiteitskaart) en van uw vader (identiteitskaart, woonstbewijs, huwelijksakte en rantsoenkaart), documenten in verband met de bomexplosie waarbij u gewond raakte in 2006 en een foto van u met een meisje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u Irak hebt verlaten nadat u bedreigd werd door de familie van een meisje waarmee u korte tijd een relatie had. Bij een eventuele terugkeer vreest u dat de familie haar dreigementen waar zal maken. In het geval er een stammenbijeekomsst zou worden georganiseerd zouden er drie opties zijn: geld betalen aan de familie van het meisje, wraak, of verstoting uit de familie. Aangezien uw ouders beiden hertrouwd zijn en u bij uw vader niet welkom was – waardoor u al jaren bijna geen contact meer met hem hebt – zou dit laatste geen optie zijn. (CGVS d.d.05/02/2016, p.13-14)

Omwille van de onderstaande vaststellingen dient er evenwel besloten te worden dat u er niet in slaagt deze vermeende problemen aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Enerzijds verklaarde u dat u niet wist wie u opbelde en bedreigde. U gaf aan dat u enkel wist dat het iemand van de familie van het meisje – iemand van het huis van Abu S. (...) (wat 'vader van S. (...)' betekent) – was. (CGVS, p.16) Later verklaarde u dan weer dat het de vader van het meisje was die u had opgebeld. U stelde hierbij dat S. (...)’s moeder haar telefoon aan S. (...)’s vader had gegeven, waarna deze u had opgebeld (CGVS, p.20). Niet alleen is het weinig aannemelijk te noemen dat u op de hoogte zou zijn van dit verloop van de feiten – u zou immers direct opgehangen hebben 's nachts toen het meisje betrap was en zou nadien geen contact meer met haar hebben gehad (CGVS, p.20, 21) – het is ook tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat u niet wist wie er u concreet had opgebeld. Hiermee geconfronteerd, stelde u opnieuw dat de persoon die u opbelde niet heeft gezegd wie hij was. (CGVS, p.31) Louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, aangezien deze vermeende dreigetelefoon de directe aanleiding voor uw vertrek was. De geloofwaardigheid ervan wordt hierdoor dan ook ondermijnd.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de handelingen van u en het meisje bezwaarlijk aannemelijk genoemd kunnen worden gezien de context die u schetste. U gaf aan dat wat jullie deden verboden is in de Iraakse cultuur en dat het meisje bang was om betrap te worden omdat zij of u dan gedood zouden kunnen worden. (CGVS, p.22) Gezien deze context en deze vrees is het bezwaarlijk aannemelijk te noemen dat jullie 's nachts zouden afspreken juist voor het huis waar zij woonde of in de caravan waarin u woonde, dewelke aan de overkant van de straat stond op slechts enkele meters van dit huis. (CGVS, p.18-19) Zowel wat betreft het tijdstip als de plaats dient besloten te worden dat jullie hierbij grote risico's namen. Dat een meisje dat bovendien nog naar de middelbare school gaat, 's nachts alleen het huis zou verlaten, zou grote argwaan wekken indien haar ouders dit zouden merken. Uit uw verklaring dat jullie uiteindelijk 's nachts betrap werden toen jullie aan het bellen waren, dient afgeleid te worden dat dit een reële mogelijkheid was. Daarenboven zouden jullie afgesproken hebben vlakbij het huis waar ook haar ouders woonden, in een straat waar iedereen u kende (CGVS, p.22) en waar ook de familie van het meisje gekend was (CGVS, p.24). Dat jullie uitgerekend op deze manier zouden afspreken en daarbij dergelijke risico's om opgemerkt te worden, zouden nemen kan bezwaarlijk geloofwaardig genoemd worden, te meer daar haar familie ook nog banden zou hebben gehad met de machtige sjiitische militie AAH en u soenniet was.

Verder dient opgemerkt te worden dat u quasi niets kon vertellen over het meisje met wie u een relatie had. U gaf aan dat zij naar de middelbare school ging maar bleek niet te weten welke. (CGVS, p.22) Verder kon u in het geheel niets persoonlijks vertellen over haar. (CGVS, p.26) Ondanks het feit dat u

haar niet lang kende, mag toch verwacht worden dat u, gevraagd om iets over dit meisje te vertellen enkele zaken zou kunnen vertellen, te meer daar jullie naast de enkele keren dat jullie elkaar zagen, wel geregeld telefonisch contact zouden hebben gehad (CGVS, p.27) en jullie tijdens deze gesprekken gesproken zouden hebben over dagdagelijkse dingen (CGVS, p.26). Als dit werkelijk het geval was, mag evenwel verwacht worden dat u iets persoonlijks over dit meisje zou kunnen vertellen. De vaststelling dat u dit niet kunt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien zijn uw verklaringen over de inhoud van deze telefoongesprekken ook niet consistent te noemen. Waar u in eerste instantie nog aangaf dat jullie over "normale" dingen spraken (zoals wie er op bezoek was, studies,...) stelde u even later dat jullie meestal "seksuele gesprekken" hadden aan de telefoon. (CGVS, p.26) Ook deze incoherentie ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Tevens dient vastgesteld te worden dat u weinig inspanningen hebt geleverd om sinds uw vertrek uit Irak op de hoogte te blijven van uw vervolgingsproblematiek. U zou enkel contact opgenomen hebben met de eigenaar van de generator voor wie u werkte, dewelke niet bereid zou zijn geweest om naar uw problemen te informeren. (CGVS, p.30) Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u veel mensen kende in de wijk (of in Kadhimiya in het algemeen). (CGVS, p.22, 29) Dat u in dit geval niet aan meer mensen zou hebben gevraagd om te kijken of zij bereid en in de mogelijkheid zouden zijn om meer informatie aangaande de actualiteit van uw problemen te bekomen, valt bezwaarlijk te rijmen met een afdoende interesse in uw problemen. Dat het "een grote plaats is" (CGVS, p.23) of niet iedereen weet had van uw problemen (CGVS, p.30) kan bezwaarlijk volstaan als verklaring voor het feit dat u niet eens gevraagd zou hebben aan andere mensen of zij meer wisten van uw problemen, of voor u zouden kunnen informeren. Louter het feit dat één persoon dit geweigerd had (CGVS, p.23, 30), betekent niet dat er geen mogelijkheden zouden zijn om meer informatie te bekomen. Daarenboven verklaarde u dat u nergens in Bagdad veilig zou zijn voor de familie van het meisje omdat zij u overal zouden kunnen vinden. Immers, u zou enkel werk kunnen vinden als technicus van generatoren, zodat zij zich daarop zouden kunnen concentreren in hun zoektocht. Gevraagd of u dan nog contact had met technici van andere generatoren in Kadhimiyah, stelde u dat dit heden niet meer zo was maar dat u, toen u nog in Irak was, iedereen kende. (CGVS, p.29) Bijgevolg kan besloten worden dat u toch bepaalde mogelijkheden had om u verder te informeren maar dat u hiervan geen gebruik hebt gemaakt. Meer nog, er dient zelfs vastgesteld te worden dat u bewust contactgegevens van personen uit Irak hebt verwijderd, in die mate zelfs dat u geen contactgegevens meer zou hebben van personen in Irak (CGVS, p.30). Ook dit wijst op een desinteresse in de actualiteit van uw vervolgingsproblemen die niet te rijmen valt met uw beweerde vrees voor uw leven.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u problemen zou hebben gekend in Irak omwille van een (kortstondige) relatie met een meisje van een invloedrijke sjiitische familie uit uw buurt.

Wat betreft de bomexplosie waarbij u in 2006 gewond bent geraakt (CGVS, p.9), dient opgemerkt te worden dat in deze geen actuele, gegronde vrees voor vervolging of een actueel, reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet gevisieerd werd in deze aanslag – deze was gericht tegen een gebouw dat eigendom was van uw ooms (die als tolk voor de Amerikanen hadden gewerkt) en waar u enkel aan het werken was (CGVS, p.15). Bovendien vond deze aanslag plaats in 2006 (CGVS, p.9) maar bleef u nadien in Irak wonen (CGVS, p.4-5) – waarbij u twee maal op reis naar het buitenland ging en telkens terugkeerde (CGVS, p.13) -, en maakte u geen melding van enig probleem buiten de reeds eerder besproken problemen, die plaatsvonden in 2015. Daarenboven gaf u zelf aan dat deze aanslag geen motief was voor uw asielaanvraag. (CGVS, p.14)

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan een asielzoeker kan ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien

bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

Ik erken dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart (met ook een kopie van uw oude identiteitskaart), rijbewijs, kieskaart, nationaliteitsbewijs (eveneens met een kopie van het oude nationaliteitsbewijs), en het document in verband met de voogdij van uw oom over u, bevatten enkel gegevens met betrekking tot uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Zij bevatten evenwel geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. Dit geldt tevens voor de verschillende documenten van uw moeder (huwelijksakte, rantsoenkaart, identiteitskaart) en vader (identiteitskaart, woonstbewijs, huwelijksakte en rantsoenkaart), die hun eigen identiteit en familiale situatie staven. De foto, ten slotte, waarop u afgebeeld staat met een meisje, vormt geen bewijs van uw vermeende relatie of de daaruit voortgevloeide problemen. Niet enkel blijkt uit deze foto niet wie de vrouw is met wie u poseert en wat uw relatie is met haar, uit de beschikbare gegevens van deze digitale foto kon ook niet afgeleid worden waar de foto genomen werd. De datumstempel (22/12/2015, om 11.37 uur) was volgens u dan weer incorrect – het gevolg van het overzetten van bestanden op uw gsm. (CGVS, p.25) De verschillende documenten ten slotte, die verband houden met de explosie waarvan u slachtoffer was (stukken 4-7, 8b, 10-14) staven een voorval dat op zich niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen “2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij

maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij over wie haar opbelde en bedreigde, legt verzoekende partij uit dat S. enkel bij haar ouders woonde, waardoor verzoekende partij, toen hun gesprek onderbroken werd door een vrouwelijke stem, er dan ook van uitging dat S. door haar moeder betrappt werd. Wanneer zij vervolgens opgebeld werd en aangesproken werd door een mannenstem die zich bleef voorstellen als 'het huis van de vader van S.', ging verzoekende partij ervan uit dat dit de vader van S. was. Doch heeft deze persoon nooit zijn naam gezegd, waardoor verzoekende partij hiervan niet zeker is. Dat de moeder van S. de telefoon aan haar vader had doorgegeven is een vermoeden van verzoekende partij, doch, daar verzoekende partij sinds dit onderbroken gesprek geen contact meer had met S., is verzoekende partij niet zeker over het scenario dat zich bij S. thuis heeft afgespeeld.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat, toen aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 februari 2016 gevraagd werd wie haar precies had opgebeld, zij verklaarde dit niet te weten en dat zij louter wist dat het een man betrof. Vervolgens gevraagd of deze persoon zich niet had voorgesteld, verklaarde zij het volgende: "*Iemand van haar familie maar ik weet niet wie. Hij stelde zich niet voor.*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 16). Daarna verklaart verzoekende partij dan weer dat deze man zei "*dat hij van het huis van Abu S.(...) was. Wij hebben je nummer gevonden in onze dochter haar gsm*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 16). Later tijdens haar gehoor stelt zij over dit telefoontje dan weer dat zij opgebeld werd door de vader van S. hierbij stellende dat de moeder van S. haar telefoon aan de vader van S. had gegeven, waarna deze verzoekende partij had opgebeld (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 16). Het is wel degelijk tegenstrijdig dat verzoekende partij aanvankelijk stelt dat zij niet wist wie haar had opgebeld, terwijl zij later dan weer verklaart dat de persoon in kwestie zei dat hij van het huis van Abu S. (vader van S.) was en dat deze persoon zei dat ze het nummer van verzoekende partij gevonden hebben in hun dochter haar gsm. Uit hetgeen deze man vertelde volgens verzoekende partij, kan immers enkel besloten worden dat het de vader van S. betrof – later tijdens haar gehoor verklaart verzoekende partij bovendien zelf dat zij door de vader van S. werd opgebeld – waardoor het opmerkelijk is dat verzoekende partij eerst verklaarde dat zij niet wist wie haar opbelde. Tevens doet het afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat verzoekende partij verklaart dat "*Haar vader werd wakker s morgens, haar moeder gaf haar telefoon aan haar vader en haar vader belde mij*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 20). Dat dit slechts een vermoeden was, zoals verzoekende partij opmerkt in haar verzoekschrift, werd door haar tijdens haar gehoor nergens aangegeven, waardoor deze *post-factum* uitleg niet kan overtuigen om de onaannemelijkheid dat

verzoekende partij op de hoogte zou zijn van dit verloop van de feiten – zij zou immers direct opgehangen hebben 's nachts toen het meisje betrappt was en zou nadien geen contact met haar hebben gehad (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 20-21) – in een ander daglicht te stellen. Voormelde vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij de handelingen van verzoekende partij en het meisje niet aannemelijk acht gezien de context die verzoekende partij schetste, wijst verzoekende partij op de weinige kansen die zij had om in Irak een relatie met een vrouw aan te knopen en dat zij naar een relatie verlangde. Toen de opportuniteit zich voordeed, kon zij deze dan ook niet voorbij laten gaan. Verzoekende partij heeft het gevaar dat gepaard gaat met zulke relatie dan ook totaal genegeerd, omdat op dat ogenblik haar verlangen naar een (seksuele) relatie groter was dan haar vrees. Voorts meent verzoekende partij dat het net in hun voordeel was dat zij afspraken in haar caravan, dicht bij het huis van S. Immers was S. zo slechts kortstondig van huis en was de kans dat haar afwezigheid onopgemerkt bleef groter. Overigens kon verzoekende partij haar post niet verlaten en zijn er in de stad geen plaatsen waar zij elkaar konden ontmoeten. Ook kende verzoekende partij de gewoontes van de mensen van haar straat, gezien zij 's nachts werkt. Zij wist dan ook dat er op het moment dat zij afspraken niemand meer wakker was en er geen verkeer meer was.

2.2.5.2. De Raad is echter van oordeel dat het betoog van verzoekende partij dat zij verlangde naar een (seksuele) relatie en dat zij deze opportuniteit niet aan zich voorbij kon laten gaan, niet volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij en het meisje dermate risicovolle handelingen stelden. Verzoekende partij gaf zelf aan dat wat zij deden verboden is in de Iraakse cultuur en dat het meisje bang was om betrappt te worden omdat zij of verzoekende partij dan gedood zouden kunnen worden (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 22). In dergelijke context is het dan ook bijzonder risicovol dat zij 's nachts afspraken juist voor het huis waar zij woonde of in de caravan waarin verzoekende partij woonde, dewelke aan de overkant van de straat stond op slechts enkele meters van het huis van het meisje (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 18-19). Waar verzoekende partij het risico tracht te relativiseren door te stellen dat ze 's nachts afspraken, dat zij wist dat er 's nachts geen personen op straat waren en dat S. slechts kortstondig van huis was, bemerkt de Raad evenwel dat de kans steeds bestond dat de ouders van S. zouden opmerken dat S. 's nachts het huis verliet. Dat dit een reële mogelijkheid was, blijkt uit de verklaring van verzoekende partij dat zij uiteindelijk 's nachts betrappt werden toen zij aan het bellen waren. Ook is de kans dat iemand in de straat – iedereen kende verzoekende partij in de straat en ook de familie van het meisje was er gekend (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 22 en 24) – de nachtelijke bezoeken van het meisje aan de caravan zou opmerken niet onbestaande. Dat zij dergelijk risico zouden hebben genomen is geenszins aannemelijk, temeer daar de familie van S. ook nog banden zou hebben gehad met de machtige sjiitische militie AAH en verzoekende partij soenniet was.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij quasi niets kon vertellen over het meisje met wie zij een relatie had, bemerkt verzoekende partij dat S. als persoon niet interessant was voor haar, "*doch wel voor wat zij haar aanbood*". Hun gesprekken bleven heel kort, oppervlakkig en beperkt en waren dan ook niet van die aard dat er een grondige kennis over S. kon ontstaan. Er werd afwisselend gesproken over enkele banaliteiten en heel snel kwam seksualiteit aan bod.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat, daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt niet geïnteresseerd te zijn in S. als persoon, verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op de vraag waarover de telefoongesprekken gingen het volgende antwoordde: "*Gewoon normale praat, wat heb je gedaan, hoe was je dag,...*" en dat ze "*vroeg wat ze studeerde, zo'n vragen. Normale praat, wie er op bezoek was, zo'n dingen*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 26). Hieruit blijkt dan ook minstens enige interesse in de persoon van S. en haar leven. Derhalve kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij toch iets concreet zou kunnen vertellen over dit meisje. Wanneer haar echter herhaaldelijk gevraagd wordt iets persoonlijk over S. te vertellen, kan zij niets concreet over S. vertellen en stelt zij plots dat zij "*meestal seksuele gesprekken aan de telefoon (hadden)*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 26). Deze verklaring is evenwel duidelijk inconsistent met haar aanvankelijke verklaring dat zij tijdens de telefoongesprekken over dagdagelijkse zaken spraken, en kan dan ook niet verklaren waarom verzoekende partij absoluut niets persoonlijk over S. kan vertellen.

2.2.7. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de inspanningen die zij gedaan heeft om sinds haar vertrek uit Irak op de hoogte te blijven van haar vervolgingsproblematiek, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen en verschillende onaannemelijkheden, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog benadrukt dat in geval er een stammenbijeenkomst zou worden georganiseerd er drie opties zouden zijn, met name geld betalen aan de familie van het meisje, wraak, of verstoting uit de familie, doch dat voor haar enkel de optie van wraak overblijft, bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij Irak verlaten heeft nadat zij bedreigd werd door de familie van een meisje waarmee zij korte tijd een relatie had. Derhalve maakt zij evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Irak wraak riskeert vanwege de familie van S..

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat de foto van haar en het meisje op haar werkplaats een begin van bewijs van de relatie is, wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien blijkt uit de foto niet wie de vrouw is met wie verzoekende partij poseert en wat haar relatie is met haar. Ook kon uit de beschikbare gegevens van deze digitale foto niet worden afgeleid waar de foto genomen werd en over de datumstempel (22/12/2015, om 11.37 uur) stelde verzoekende partij dan weer dat deze incorrect was ten gevolge van het overzetten van bestanden op haar gsm (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 5 februari 2016, p. 25). Ten slotte bemerkt de Raad nog dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto kan dan ook geenszins haar vermeende relatie met S. of de daaruit voortgevloeide problemen aantonen.

2.2.10.1. Verder voert verzoekende partij nog aan dat rekening gehouden moet worden met haar specifiek profiel, los van haar asielmotieven. Zij wijst erop dat zij *“een 35 jarige jonge man van Irakeze nationaliteit”* is, een soenniet is, *“sedert zij 6 jaar oud was verminkt (is) ten gevolge van een aanslag en is dus fysiek gehandicapt”* en *“geen familie meer in Irak”* heeft. In geval van terugkeer zal zij zich derhalve in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en heel moeilijk in haar eigen onderhoud kunnen voorzien.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij ondanks haar letsels ten gevolge van de aanslag in 2006 in staat was in Irak in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij sluit bovendien zelf niet uit dat zij opnieuw werk zou kunnen vinden in de generatorsector doch stelt dat de familie van S. haar dan zou kunnen vinden daar deze familie zou weten dat verzoekende partij opnieuw werk zou moeten vinden en dan ook als eerste binnen de generatorsector op zoek zou gaan naar haar (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2016, p. 29). De Raad herhaalt evenwel dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de familie van S. geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor niet ingezien kan worden waarom verzoekende partij niet opnieuw in de generatorsector aan de slag zou kunnen en zodoende in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij soenniet is, stelt de Raad vast dat uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, meer bepaald de *“CO/ Focus”* betreffende *“Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, weliswaar blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, doch kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven blijkt uit onderhavig arrest dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de familie van S., die volgens de verklaringen van verzoekende partij banden zou hebben gehad met de machtige sjjiitische militie AAH. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij niet gevisieerd werd in de aanslag waarvan zij in 2006 het slachtoffer is geworden en dat deze aanslag

gericht was tegen een gebouw dat eigendom was van haar ooms die als tolk voor de Amerikanen hadden gewerkt. Wie de daders van deze aanslag waren, weet verzoekende partij niet. Na deze aanslag in 2006 is verzoekende partij in Irak blijven wonen en zij maakte, buiten de reeds eerder besproken problemen die plaatsvonden in 2015, geen melding van andere problemen. Ook gaf zij uitdrukkelijk aan dat deze aanslag geen motief was voor haar asielaanvraag (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2016, p. 4-5, 9, 14-15). Derhalve zijn er in hoofde van verzoekende partij geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel het volgende bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.12. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 14, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij wijst op het stijgend aantal incidenten en het stijgend aantal burgerdoden in Irak, verwijzend naar een internetartikel d.d. maart 2016. Ook benadrukt verzoekende partij dat burgers in eerste instantie het grootste doelwit van het geweld vormen. Verder verwijst zij in haar verzoekschrift nog naar verschillende internationale rapporten om de gevaarlijke veiligheidssituatie in Bagdad aan te kaarten. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten, meent verzoekende partij dat dit in strijd is met de realiteit en wijst zij erop dat "*De commissaris-generaal (...) recent nog een beslissingsstop (heeft) ingelast, omdat er zoveel asielaanvragen uit Bagdad binnenkwamen*".

De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij per aanvullende nota de recentere "*COI Focus*" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 werd neergelegd. Uit deze COI Focus blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een internetartikel d.d. maart 2016 en verschillende internationale rapporten in verband met het geweld in Bagdad waarbij zij benadrukt dat burgers in eerste instantie het grootste doelwit van het geweld vormen – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat de impact van het geweld niet van dien aard is dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten gelet op de beslissingsstop die de commissaris-generaal nog recent heeft ingelast, bemerkt de Raad dat dergelijke beslissing tot een beslissingsstop verschillende redenen kan hebben en op zich niet aantoon dat het geweld in Bagdad de Bagdadi's dwingt massaal de

stad te verlaten. Verzoekende partij laat na andersluidende informatie aan te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd niet correct en/of niet langer actueel is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 5 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT